

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym w dniu 24 stycznia 2017 r. M. T. (1), działając w imieniu i na rzecz małoletniej M. W. wniosła o zasądzenie od A. W. (1) alimentów w kwocie 3200 złotych miesięcznie, płatnych z góry do rąk matki małoletniej do 10 – tego dnia każdego miesiąca, poczynając od dnia wniesienia pozwu wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia w zapłacie którejkolwiek z rat. Jednocześnie wniosła o zabezpieczenie na czas toczącego się postępowania roszczeń alimentacyjnych w kwocie 2500 złotych miesięcznie, płatne do rąk matki małoletniej do dnia 10 – tego dnia każdego miesiąca, poczynając od dnia wniesienia pozwu wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia w zapłacie którejkolwiek z rat (k.3-8), a także zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki, kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa w W. postanowieniem z dnia 31 stycznia 2017 r. zobowiązał A. W. (1) do łożenia na czas trwania postępowania w sprawie tytułem alimentów na rzecz małoletniej M. W. kwoty po 1000 zł miesięcznie, płatnej z góry do dnia 10 – tego dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat, w pozostałej części wniosła o zabezpieczenie oddalił (k. 44-52). Postanowieniem z dnia 4 lipca 2016 roku w sprawie o sygn. akt VI Cz 439/17 Sąd Okręgowy w Warszawie utrzymał zaskarżone postanowienie w mocy (k. 189).

W odpowiedzi na pozew z dnia 27 marca 2017 r. A. W. (1) uznał powództwo o alimenty do kwoty 700 zł miesięcznie, wnosząc o oddalenie powództwa w pozostałym zakresie oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego (k.94-95).

W toku dalszego postępowania dowodowego strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska procesowe w sprawie.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Małoletnia M. W. urodziła się w dniu (...) w W.. Jest dzieckiem pochodzącym z nieformalnego związku M. T. (2) z domu B. i A. W. (1) (k.11).

M. W. ma obecnie 15 lata. Do roku 2005 roku rodzice małoletniej zamieszkiwali razem. Po rozstaniu stron, małoletnia zamieszkała z matką. A. W. (1) przekazywał matce małoletniej tytułem alimentów kwotę 700 złotych miesięcznie. W okresie 2012-2016 roku M. W. zamieszkiwała wraz z jej matką M. T. (1) i jej mężem D. T. (1) na Cyprze, gdzie uczęszczała do niepublicznej międzynarodowej szkoły, opłacanej przez pracodawcę męża przedstawicielki ustawowej powódki. Od września 2016 roku małoletnia wraz z matką, jej mężem i przyrodnim bratem zamieszkuje w L.. Od września 2016 roku M. W. uczęszcza do niepublicznej szkoły z internatem. Na niektóre weekendy oraz w czasie przerw semestralnych przyjeżdża do domu. Całkowita opłata za szkołę z internatem wynosi 11 371 funtów za trymestr. W 90% opłatę za szkołę pokrywa pracodawca męża M. T. (1) Ministerstwo Spraw Zagranicznych Wielkiej Brytanii (k. 167-173, 288-291, 291-296). Decyzja o zapisaniu M. W. do prywatnej szkoły z internatem w Wielkiej Brytanii nie była konsultowana z ojcem małoletniej (k. 172, 174, 292-295, 247-248). Małoletnia M. W. przyjeżdża do Polski przeciętnie trzy razy w roku. Bilety lotnicze nabywa jej matka, za kwotę około 1600 złotych rocznie. Pozwany dwukrotnie zakupił bilety lotnicze dla córki podczas jej pobytu na Cyprze (k. 109). W czasie wakacji 2016 roku i 2017 roku od czerwca do września M. W. przebywała w Polsce, każdy weekend spędzała u ojca. Nadto spędziła u ojca 5 dni ferii zimowych w 2017 roku oraz 4 dni w czasie Ś. Wielkanocnych 2017 roku. W okresie od 10.12.2017 do 8.01.2018 roku miała przyjechać do Polski na okres Świąt Bożego Narodzenia (k. 109,133, 290, 294, 252). Małoletnia wyjeżdżała na rodzinne zagraniczne wakacje z matką, była na F., Malcie, Wyspach K., w Hiszpanii. Z ojcem był dwukrotnie w Egipcie, raz Tunezji, w czasie ferii zimowych wyjeżdżała z ojcem w góry na narty. W przeszłości korzystała również z kolonii letnich, finansowanych przez matkę, ojciec zaopatrywał ją w wyprawkę na wyjazd oraz przekazywał kieszonkowe (k.

109, 174, 290, 294). Strona powodowa w złożonym powództwie do kosztów miesięcznego utrzymania córki zaliczyła: wyżywienie w wysokości 207,9 zł, opłatę za szkołę z internatem 1477,39 zł, wyprawkę szkolną 649,69 zł, odzież 649,69 zł, utrzymanie samochodu 51,98 zł, transport 77,96 zł, bilet miesięczny 77,96 zł, materiały szkolne 259,86 zł, udział w kosztach mieszkania, w tym kredyt hipoteczny 440 funtów, opłaty za usługi, użytkowanie, podatek 500 funtów, Internet 50 funtów - 1299,38 zł, telefon komórkowy 155,93 zł, kieszonkowe 519,75 zł, przeloty 207,9 zł, wakacje 517,73 zł, kultura i rozrywka 129,94 zł. Łączny miesięczny koszt utrzymania małoletniej powódki przedstawicielka ustawowa określiła na kwotę 6337,06 zł (k. 5 v). W utrzymaniu powódki przedstawicielkę ustawową wspiera ją mąż D. T. (1), kwotą 660 funtów miesięcznie (k. 254)

Matka małoletniej M. T. (1) ma 45 lat, prowadzi własną działalność gospodarczą w zakresie pośrednictwa w zatrudnianiu pracowników, zarejestrowaną w W. przy ul. (...). W roku 2015 roku osiągnęła dochody z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej w wysokości 139 518,51 złotych, natomiast w roku 2016 w kwocie 62 770,14 zł (k. 13-15, 201-203). Poza małoletnią M. W. posiada ze związku małżeńskiego z D. T. (2) niespełna 3 – letniego syna, którego koszty utrzymania określiła na kwotę 2000 zł miesięcznie. Deklaruje, iż z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej osiąga dochody w wysokości około 4.400 zł netto (k. 167-170). Posiada w Polsce mieszkanie własnościowe przy ul. (...) w W., na które zaciągnęła kredyt hipoteczny we franku szwajcarski, rata kredytu wynosi 2500 złotych miesięcznie. Uiszczala opłaty stałe za lokal w wysokości 500 zł miesięcznie oraz rachunki za media, około 200 złotych miesięcznie. Dodatkowo opłacała składkę ZUS w Polsce w kwocie 1200 złotych. Z tytułu prowadzenia działalności ponosi koszty w wysokości 2100 zł. Współpracuje z firmami w L., korzystając z ich stron internetowych, adresów e – mailowych, ponosząc z tego tytułu koszty. Posiada samochód osobowy, którego koszty utrzymania w Polsce wynoszą około 1000 zł. Swoje bieżące koszty utrzymania przedstawicielka ustawowa określiła na około 3000 złotych (k. 6 v, 170). Łączny koszt utrzymania siebie i dzieci szacuje na kwotę 19 000 złotych miesięcznie, z czego kwotę około 6400 złotych przeznacza na utrzymania małoletniej M. W..

Pozwany A. W. (1) ma 49 lat. Jest zatrudniony w spółce (...) Sp. z o.o. na 15/16 etatu oraz w M. A. na 1/16 etatu na stanowisku kierownika ds. klientów strategicznych. Uzyskuje wynagrodzenie zasadnicze w kwocie łącznej 8900 zł brutto. Nadto uzyskuje prowizję od sprzedaży. Jego przeciętne dochody w 2016 roku kształtowały się na poziomie 9600 zł miesięcznie. W 2015 roku osiągnął dochód w kwocie 108 490,60 zł (k. 103 – 105, 106-108, 109-114). W roku 2017 otrzymał jednorazową prowizję za sfinalizowanie większego kontraktu. Aktualny deklarowany dochód netto pozwanego wynosi 7400 złotych miesięcznie (k. 296). Do czasu wydania postanowienia w przedmiocie zabezpieczenia pozwanyłożył na utrzymanie córki 700 zł miesięcznie oraz przekazywał córce kwotę 300 zł kieszonkowego, z czego kwota 150 zł była przeznaczana na spłatę raty kredytu zaciągniętego na zakup laptopa dla małoletniej. Nadto opłaca M. abonament medyczny w M. w kwocie około 110 złotych. Pozwany ze związku małżeńskiego posiada dwie małoletnie córki w wieku 7 lat oraz dorosłą córkę z poprzedniego związku. A. W. (1) zamieszkuje w domu jednorodzinnym w D., należącym do jego żony wraz z żoną i dwójką ich dzieci. Rata kredytu za dom wynosi 5000 zł, pozwany spłaca kredyt w kwocie 2500 zł. Nadto wraz z żoną ponosi koszty utrzymania domu w kwocie około 1000 zł. Pozwany posiada ubezpieczenie zdrowotne rodzinne oraz ubezpieczenie na życie, którego koszt miesięczny wynosi 353 zł. Nadto ocenia, iż utrzymanie dwóch 7 – letnich córek wynosi około 1700 złotych miesięcznie. Pozostałe koszty związane z prowadzeniem gospodarstwa domowego szacuje na kwotę około 1000 złotych miesięcznie (k. 98, 173-178, 250, 291-296).

P. ższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w aktach sprawy, w tym w szczególności na podstawie: zeznań przedstawicielki ustawowej M. T. (1) (k. 288-291, potwierdzone zeznania informacyjne: k. 167-173), zeznań pozwanego A. W. (1) (k. 291-296, potwierdzone zeznania informacyjne: k.173-178), zeznań świadków: A. W. (2) (k. 247-253), D. T. (1) (253-255), A. C. (k. 285-287), a także nieosobowych źródeł dowodowych w postaci dokumentów złożonych do akt.

Odnosząc się do zgromadzonego w aktach niniejszej sprawy materiału dowodowego, Sąd uznał zeznania przedstawicielki ustawowej małoletniej pozwanej za wiarygodne w zakresie w jakim stanowiły podstawę ustalenia stanu faktycznego w sprawie oraz w części, tj. w jakiej odnoszą się do kosztów utrzymania małoletniej powódki w ustalonym i niezakwestionowanym przez Sąd zakresie. Zeznania te w tej części Sąd uznał za korespondujące

z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy niniejszej oraz z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego.

Sąd uznał zeznania powoda za wiarygodne w szczególności w części odnoszącej się do aktualnej sytuacji majątkowej i osobistej powoda, kosztów utrzymania jego i jego rodziny oraz posiadanych zobowiązań finansowych. Zeznania te w powyższym zakresie Sąd uznał za korespondujące z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy niniejszej. Odnosząc się do deklarowanych zarobków uzyskiwanych przez pozwanego w wysokości 7300 złotych miesięcznie, podnieść należy, iż z zaświadczeń przedłożonych o wysokości osiągniętego przez niego dochodu za 2016 rok i początek 2017 roku wynika, iż jego możliwości zarobkowe kształtują na się na wyższym, niż deklarowanym poziomie.

Za prawdziwe Sąd uznał zeznania A. W. (2), D. T. (1), A. C.. Zeznania świadków są kategoryczne, jednoznaczne i stanowcze, dlatego też Sądu nie znalazł podstaw, aby odmówić im wiary.

Sąd obdarzył wiarą dowody z dokumentów załączonych do akt niniejszej sprawy w postaci w postaci zeznań o wysokości osiągniętego dochodu, wypisu z aktu notarialnego, zaświadczeń o zatrudnieniu, faktur, wyciągów bankowych albowiem autentyczność i rzetelność tych dokumentów nie budzi wątpliwości i nie była w toku postępowania kwestionowana.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Obowiązek alimentacyjny jest jednym z podstawowych obowiązków ciążących na obojgu rodzicach względem ich wspólnego dziecka. Zgodnie z dyspozycją art. 133 § 1 kro rodzice obowiązani są do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samo, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania. Artykuł 128 kro stanowi, iż obowiązek alimentacyjny polega na dostarczaniu środków utrzymania, a w miarę potrzeby także środków wychowania. Ustalając zakres świadczeń alimentacyjnych należy kierować się dwiema przesłankami: usprawiedliwionymi potrzebami uprawnionego oraz zarobkowymi i majątkowymi możliwościami zobowiązanego (art.135 § 1 kro). Dziecko ma prawo do zaspokojenia swoich usprawiedliwionych potrzeb stosownie do wieku, rozwoju, zainteresowań i adekwatnie do stopy życiowej na jakiej żyją jego rodzice. Granicę obowiązku alimentacyjnego stanowią uzasadnione potrzeby dziecka. „Zgodnie z utrwaloną w orzecznictwie zasadą, dzieci mają prawo do równej stopy życiowej z rodzicami i to zarówno wtedy, gdy żyją z nimi wspólnie, jak i wtedy, gdy żyją oddzielnie. Oznacza to, że rodzice powinni zapewnić dziecku warunki materialne odpowiadające tym, w jakich żyją sami. Nie będzie to jednak dotyczyło potrzeb będących przejawem zbytku.” (tak: Z. Krzemiński, Alimenty i ojcostwo. Komentarz, Oficyna, 2008, wyd. III opubl. Lex).

Zdaniem Sądu zasadne jest ustalenie obowiązku alimentacyjnego pozwanego wobec małoletniej córki na kwotę 1.200 zł miesięcznie. Alimenty w takiej wysokości pozostają adekwatne do rzeczywistych usprawiedliwionych potrzeb małoletniej jak i do możliwości zarobkowych i majątkowych pozwanego. Przedstawicielka ustawowa określiła aktualne koszty utrzymania małoletniej córki M. W. na kwotę około 6400 zł. miesięcznie, w tym 2 124,08 zł stanowią koszty związane z opłatą za niepubliczną szkołę z internatem oraz wyprawkę szkolną. Na pozostałą kwotę wskazaną przez przedstawicielkę ustawową składają się koszty wyżywianie, ubrania, transportu, utrzymania mieszkania, samochodu, materiały szkoleń, kieszonkowe, telefon, wakacje, przeloty, rozrywka. Zdaniem Sądu nie wszystkie wydatki, wskazane przez przedstawicielkę ustawowa należy uznać za racjonalne i zgodne z realiami życia codziennego, a przede wszystkim nie przystają do stopy życiowej rodziców małoletniej. Przede wszystkim do usprawiedliwionych kosztów utrzymania nie sposób zaliczyć kosztów niepublicznej szkoły międzynarodowej z internatem w Wielkiej Brytanii, której koszt wraz z wyprawką wynosi ponad 2000 złotych miesięcznie. Wskazać należy, iż jak wynika z zeznań stron, małoletnia wraz z matką i jej mężem od 2014 roku mieszkają za granicą w związku z pracą zawodową męża przedstawicielki ustawowej. Na pierwszy wyjazd na Cypr pozwany wyraził zgodę, wówczas koszty międzynarodowej szkoły dziecka pokrywała w całości ambasada Wielkiej Brytanii. Wyjazd do Wielkiej Brytanii oraz rozpoczęcie nauki w niepublicznej szkole w Wielkiej Brytanii nie został uzgodnione przez przedstawicielkę ustawową małoletniej z jej ojcem. O wyjeździe córki dowiedziała się od dziecka. Również to córka pokazywała mu w internecie szkołę, do której miała zapisać ją

matka wraz z jej mężem. W sierpniu 2016 roku M. T. (1) poinformowała A. W. (1), iż w związku z rozpoczęciem przez M. nauki w niepublicznej szkole z internatem w Anglii, oczekuje od niego partycypowania w kosztach związanych ze szkołą oraz wyprawką szkolną. Z dokumentacji złożonej do akt sprawy przez przedstawicielkę ustawową powziął pełną wiedzę o kosztach związanych z opłatami za szkołę córki. Zdaniem Sądu pozwany nie powinien partycypować w kosztach utrzymania dziecka, które powstały na skutek jednostronnych decyzji podejmowanych przez jej matkę. W sytuacji bowiem, gdy przedstawicielka ustawowa podjęła decyzję o zapisaniu dziecka do prestiżowej szkoły w Wielkiej Brytanii, z którą wiąże się wydatki w kwocie ponad 2000 złotych miesięcznie (biorąc pod uwagę wysokie koszty wyprawki szkolnej), winna uzyskać zgodę pozwanego, jeśli koszty te miałyby również obciążać jego, zwłaszcza, że ma on na utrzymaniu rodzinę, w tym dwójkę pozostałych małoletnich dzieci. Zważyć w tym miejscu należy, iż przy orzekaniu o obowiązku alimentacyjnym jednego rodzica wobec dziecka, którego drugi z rodziców podejmuje decyzje o kontynuowaniu nauki przez dziecko w szkole niepublicznej, z którą to nauką – obok bieżących kosztów utrzymania - wiąże się wysokie opłaty czesnego, należy także uwzględnić okoliczność, czy pozwala na to stopa życiowa obowiązującego do alimentacji. Wskazać należy, iż małoletnia M., kiedy zamieszkiwała jeszcze z matką w W. uczęszczała do publicznej szkoły podstawowej, również obie 7 – letnie córki pozwanego uczą się w publicznych placówkach, a koszty ich utrzymania oscylują w granicach 800 złotych miesięcznie na każde z dzieci. Za nieuzasadnione uznać należy również koszty zagranicznych podróży rodzinnych powódki z jej matką. Koszty w tym zakresie uznać należy za zbytek i nie sposób obciążać nimi pozwanego. Wskazać należy, iż pozwany w miarę możliwości również organizuje córce wyjazdy krajowe i zagraniczne. Nadto, jak wynika z depozycji stron małoletnia całe wakacje letnie w roku 2016 i 2017 spędziła w Polsce, nie wyjeżdża również na kolonie letnie i obozy. Ponadto, Sąd uznał za zawyżone przedstawione przez przedstawicielkę ustawową miesięczne wydatki związane z zakupem odzieży, rozrywki oraz przekazywaną kwotą kieszonkowego. Zważyć należy, iż małoletnia nie rośnie już bowiem z taką intensywnością, jak małe, kilkuletnie dzieci, zdaniem Sądu wskazana przez matkę kwota 7800 złotych rocznie na dzieć należy uznać za znacznie zawyżone. Kwoty te zakwestionował również pozwany, który zaprzeczył, aby córka tak często wymieniała garderobę oraz otrzymywała od matki tak wysokie kwoty kieszonkowego. Nadto jak wskazał, sam kupuje córce odzież i kosmetyki, w czasie jej pobytów w Polsce, a także przekazuje kwotę 300 złotych kieszonkowego, z czego 150 zł, przeznaczona na spłatę raty za laptopa M.. Ostatnio zakupił również córce nowy telefon komórkowy marki I. (...) na raty, spłaca miesięczne raty kredytu w wysokości 150 złotych. W ocenie Sądu małoletnia nie powinna także partycypować w spłacie kredytu hipotecznego na dom oraz opłatach podatkowych od nieruchomości, której właścicielami są jej matka wraz z mężem. Podobne wnioski należy wywieźć, jeśli chodzi o utrzymanie samochodu przedstawicielki ustawowej.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, w ocenie Sądu usprawiedliwione potrzeby małoletniej M. W., w których powinien partycypować pozwany, wynoszą w granicach kwoty 2.400 zł, na którą składa się: 600 zł. żywienia, 250 zł materiały edukacyjne, wyprawka szkolna, 500 zł mieszkanie, 400 zł odzież, 150 zł telefon, 200 rozrywka, 150 zł transport, bilet miesięczny, 150 zł podróże lotnicze do Polski (około 1600 złotych rocznie).

Wskazać w tym miejscu należy, iż usprawiedliwione potrzeby uprawnionego do alimentów powinny być oceniane na podstawie możliwości zarobkowych zobowiązanego oraz okoliczność konkretnego przypadku. Pozwany otrzymuje wynagrodzenie podstawowe w kwocie około 6500 złotych netto, dodatkowo wypłacana jest mu prowizja, uzależniona od ilości sfinalizowanych transakcji. W odpowiedzi na pozew określił swojej możliwości zarobkowe na poziomie 9600 złotych miesięcznie. Na rozprawie wskazał, iż w 2017 roku otrzymał jedną prowizję od zakończonej transakcji, w skali miesiąca jest to kwota około 1300 zł miesięcznie. Bieżące koszty związane z utrzymaniem gospodarstwa domowego pozwany A. W. (1) określił na kwotę około 5000 złotych. Pozwany oprócz małoletniej M. ma również na utrzymaniu dwie 7 – letnie córki, na których utrzymanie przeznaczona kwota około 1600-1700 złotych miesięcznie. Zważyć w tym miejscu należy, iż zgodnie z utrwaloną linią orzecznictwa fakt urodzenia się kolejnych dzieci osobie zobowiązanej do alimentacji, nie może pozostawać bez wpływu na zakres istniejącego obowiązku alimentacyjnego. Żona pozwanego, zarabia natomiast 4600 złotych miesięcznie.

Zdaniem Sądu pozwany posiada możliwości zarobkowe pozwalające mu łożyć na rzecz córki M. W. kwotę alimentów w wysokości 1200 zł miesięcznie. Kwota ta stanowi połowę uzasadnionych kosztów utrzymania powódki. W pozostałym

zakresie koszty utrzymania powódki są pokrywane przez jej matkę, która prowadzi działalność gospodarczą, a jej możliwości zarobkowe są zbliżone do możliwości ojca małoletniej.

Ważąc powyższe Sąd określił obowiązek alimentacyjny pozwanego na rzecz małoletniej powódki w kwocie 1.200 zł miesięcznie, poczynając od dnia 24 stycznia 2017 roku, tj. dnia wniesienia powództwa. O czym, na mocy art. 133 § 1 kro w zw. z art. 135 § 1 kro orzeczono jak w pkt 1 sentencji wyroku.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu z uwagi na niezasadność, o czym orzeczono w pkt 2. Nałożenie na A. W. (1) obowiązku alimentacyjnego w wyższym zakresie, w jakim żądała tego przedstawicielka ustawowa małoletniej, spowodowałoby, że nie mógłby on zaspokoić swoich podstawowych potrzeb oraz potrzeb swoich pozostałych małoletnich córek.

Zgodnie z art. 108 § 1 kpc, Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Na podstawie ustawy z dnia 23 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 22 kpc i art. 101 kpc Sąd obliczył opłatę sądową w niniejszej sprawie od zasądzonej kwoty 1200 złotych, ponad kwotę alimentów uznanych przez pozwanego w odpowiedzi na pozew i nakazał pobrać od A. W. (1) na rzecz Skarbu Państwa – kasa Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia kwotę 300 zł tytułem kosztów sądowych, od którego strona dochodząca roszczeń alimentacyjnych jest z mocy ustawy zwolniona. Sąd nie obciążył powódki kosztami sądowymi w zakresie oddalonego powództwa, przejmując je, na podstawie art. 102 kpc na rachunek Skarbu Państwa. Powódka jest osobą małoletnią, nie posiada własnych dochodów, ani żadnego majątku, pozostaje na utrzymaniu rodziców. Koszty zastępstwa procesowego pomiędzy stronami, na zasadzie słuszności, ponieważ każda ze stron częściowo wygrała, a częściowo przegrała proces, na podstawie art. 102 kpc, zostały wzajemnie zniesione.

Rygor natychmiastowej wykonalności wyrokowi w części zasądzającej został nadany z urzędu na podstawie art. 333 § 1 pkt 1 kpc.